

DÉLMAGYARORSZÁG

A MAGYAR SZOCIALISTA MUNKÁSPÁRT LAPJA

XV. évfolyam, 182. szám

Ára: 60 fillér

1959. augusztus 5. szerda

Ma:

Befejeződött
a bécsi
Világifjúsági
Találkozó

Az agrártudomány
szegedi eredményei

A béke minden őszinte híve csak üdvözölheti Hruscsov és Eisenhower látogatáscseréjét

— mondotta az *Izvesztija* című szovjet lapnak adott nyilatkozatában dr. Münnich Ferenc

Az *«Izvesztija»* című szovjet lap keddi számának első oldalán közli azt a nyilatkozatot, amelyet dr. Münnich Ferenc elvtárs, a Minisztertanács elnöke adott a lap munkatársának Hruscsov és Eisenhower találkozásának hírével kapcsolatban.

— E megállapodás a Szovjetunió békepolitikájának logikus voltát bizonyítja — mondotta dr. Münnich Ferenc a lap tudósítójának. — Ez a politika meghozza eredményeit. A nyugati vezetőknek számításba kell venniük országuk közvéleményének magatartását a tárgyalások útjára kell lépniük. A béke minden őszinte híve csak üdvözölheti ezt az új megállapodást a kölcsönös látogatásról — fejeződik be a kormány elnökének nyilatkozata.

Minden más esemény a háttérbe szorult Hruscsov és Eisenhower bejelentett találkozásának hírére — ebben a vonatkozásban lehetne összegezni a kommentárok és megállapítások leglényegesebb mondanivalóját, amely az elmúlt két napon a világsajtóban a két vezető hatalom kormányelnökeinek látogatáscseréjével kapcsolatban különös kihangsúlyozást érdemel. A lapok — a dolgok természeténél fogva — elsősorban a két vezető hatalom kormányelnökeinek látogatáscseréjével kapcsolatban különös kihangsúlyozást érdemel. A lapok — a dolgok természeténél fogva — elsősorban a két vezető hatalom kormányelnökeinek látogatáscseréjével kapcsolatban különös kihangsúlyozást érdemel. A lapok — a dolgok természeténél fogva — elsősorban a két vezető hatalom kormányelnökeinek látogatáscseréjével kapcsolatban különös kihangsúlyozást érdemel.

Moszkva: Az AFP francia hírügynökség moszkvai tudósítója arról számol be, hogy a szovjet főváros diplomáciai körében »jó hírként« üdvözölték a két államférfi eszrelátogatásának bejelentését. A fenti körök hangsúlyozzák, hogy

ez az esemény nagyban csökkentheti a nemzetközi feszültséget,

hozzájárulhat a nézeteltérések elsimításához, az Egyesült Államok és a Szovjetunió közeledéséhez.

Washington: A legtöbb amerikai politikus és a két vezető párt tagjai örömmel üdvözlék a tényt, hogy a világ két vezető hatalmának feje találkozik. A Reuter angol hírszolgálat szerint Eisenhower elnök hétfői sajtóértekezlete azt mutatta, hogy

a Hruscsovval folytatandó megbeszéléseit további kelet-nyugati tárgyalások, esetleg a csúcsertekezlet előkészítésének tekintik.

Az ENSZ diplomáciai körében nem tartják lehetetlennek, hogy Hruscsov felszólal az ENSZ közgyűlésén is. Az egyik vezető tisztviselő kijelentette: »A legnagyobb örömmel üdvözölnénk körünkben Hruscsovot.«

Newyork: A nagy amerikai város lapjai óriási terjedelemben foglalkoznak a

látogatások hírével. Általában kedvezően fogadták az esemény bejelentését.

A »New York Times« kommentárjában azt írja, hogy Eisenhower elnök személyes tekintélyével próbálja előmozdítani a kelet-nyugati tárgyalások eredményességét. A lap ugyan hangot ad bizonyos körök véleményének, amely szerint »nem szabad vérmes reményeket fűzni a megbeszélésekhez«, de megállapítja azt a tényt, hogy

az amerikai nép rokonszenvez a szovjet néppel és az is viszonzozza ezeket az érzelmeiket.

A »New York Herald Tribune« a másik nagy New York-i lap a következőket írja: »A kölcsönös látogatások előnyök és Eisenhower részéről barátságos és konstruktív cselekedet volt meghívni Hruscsovot, hadd lássa a saját szemével az Egyesült Államokat.

Ez mindenesetre hozzájárul a két nagy nemzet megértésének növeléséhez.«

Párizs: Hétfőn este terjedt el a francia fővárosban annak a híre, hogy Hruscsov szeptemberben az Egyesült Államokba utazik és Eisenhower még az ősszel a Szovjetunióba látogat. Sokan rádióból, a televízióból értesültek róla, mások a »France

Soir« című lapból olvasták a nagyjelentőségű bejelentést. Az Eisenhower—Hruscsov-találkozó a nemzetközi helyzet enyhülésének biztosítéka — írja a lap genfi tudósítója, s hozzáteszi: a francia küldöttség, amely immár több mint 48 órája »diszkrétan hallgatott« végre hallatja hangját: »Tájékoztatva voltunk Eisenhowernek Hruscsov meghívását illető elhatározásáról.

Ez az esemény szerintünk a korábbi szovjet—amerikai kölcsönös látogatások természetes fejleménye.

Reméljük, hogy Eisenhower moszkvai, valamint Hruscsov washingtoni utazása elősegíti a nemzetközi feszültség enyhítését.«

A »Combat« című francia lap írja: a két államférfi megbeszélései enyhítik a feszültséget, s ez önmagában is reménykeltő jelenség.

Annak idején Európa fedezte fel Amerikát — írja a »l'Humanité«, a Francia Kommunista Párt lapja — és ügylátszik, most Amerika felfedezi a Szovjetuniót, a szovjet hatalmat. Idézi a Monde washingtoni tudósítóját, aki megállapítja, hogy

Eisenhower eme elhatározásában a nép és a kongresszus többségének támogatására számíthat.

Ezzel kapcsolatban René Andrien a következőket írja az »Humanité«-ban:

Amikor a nemzetközi feszültség enyhülését várják világszerte a Szovjetunió és az Egyesült Államok kapcsolatának javulásától, a francia külpolitika — milyen anakronizmus! — még mindig a hidegháború folytatására törekszik. Valamikor azt mondták, hogy a francia tábornokok mindig elmaradnak egy háborúval,

Lehetséges

— teszi fel a kérdést az »Humanité«

hogy lemaradunk egy békéről?

London: Az angol sajtó óriási örömmel üdvözli a látogatások híreit. Egy-néhány lap »csodáról« ír és kijelenti, hogy

ez a legjobb újság a háború óta.

»Éljen, tárgyalnak!« — írja a »Daily Herald«, majd kijelenti,

az az elhatározás, hogy a két államférfi leül a tárgyalóasztalhoz, a legfontosabb esemény a nemzetközi életben Sztálin halála óta.

A »Times« vezércikkében »örömmel üdvözölhető távlatnak« nevezi az Eisenhower—Hruscsov találkozót. A lap megállapítja, hogy

Adenauer valószínűleg bizalmatlanul szemléli a fejleményeket,

mert attól fél, hogy a nyugati szövetségesek cserben hagyják.

Belgrád: Tito elnök a »Tanjug« jugoszláv hírszolgálati irodának adott nyilatkozatában

örömmel üdvözölte Hruscsov és Eisenhower csere-látogatásának híreit.

kijelentette, hogy ettől a találkozástól sokat vár a nemzetközi légkör megjavítása szempontjából.

A Minisztertanács elnöke, dr. Münnich Ferenc is megtisztelte látogatójával a Szegedi Szabadtéri Játékokat

(Liebmann Béla felv.)

A szabadtéri játékok heteiben a párt és a kormány, valamint az egyes minisztériumok vezetői közül számosan meglátogatták Szegedet és részt vettek az egyes előadásokon. Legutóbb augusztus 3-án — Szegedre érkezett a Sztanyiszlavszkij és Dancsenko Színház balett-társulatának záróelőadására dr. Münnich Ferenc elvtárs, a Minisztertanács elnöke, az MSZMP Politikai Bizottságának tagja is. Ugyanezen a napon tekintette meg az Esmeralda előadását dr. Szénási Géza, a Magyar Népköztársaság legfőbb ügyésze is.

Dr. Münnich Ferenc, a Minisztertanács elnöke elismerését fejezte ki a szovjet vendégművészek produkciójáért és szünetekben elbeszélgetett Szeged tanácsai és párt szerveinek vezetőivel, valamint a szovjet balett-társulat több tagjával és vezetőjével. A szabadtéri játékok felújításával kapcsolatos munkáért megelégedését fejezte ki a város vezetőinek és dolgozóinak, s a felújításban közreműködő társadalmi szervezeteknek.

Képiünk az előadás szünetében készült, amint dr. Münnich Ferenc és dr. Szénási Géza Biczo Györggyel, a városi tanács v. h.-elnökével és V. P. Burmejszterrel, a szovjet balett-társulat balettmesterével beszélgetett.

Döntés — a világ megalégedésére

Hosszú idő óta nem gyakorolt nemzetközi vonatkozású hír akkora hatást a világgazdálkodásra, mint az a bejelentés, hogy Hruscsov szeptemberben Washingtonba, Eisenhower pedig még ez év őszén Moszkvába látogat. Attól kezdve, hogy a két kormányfő kölcsönös látogatását a moszkvai, illetve az amerikai rádióállomások világgá röptették, úgyszólván ez a kizárólagos beszédtema a legszámtalánosabb fővárosok kormányköreiben csakúgy, mint a nemzetközi politika eseményeit figyelemmel kísérők eszmecserejében. Mindezt — s disszonáns hangok eddig még Bonnból sem hallatszottak — az a vélemény, hogy bölcös dolog volt a két kormányfő találkozásját nyelbeütni s lehetőséget biztosítani arra, hogy az a két politikus, akinek döntései az egész világpolitika alakulására kihatnak, eszmecserejét folytasson.

Az elhatározás, hogy a meghívót elküldjék-e Hruscsovnak és Eisenhowernek, már évek óta vajdúdik, azóta, amikor nyilvánvalóvá vált, hogy a két kormányelnök közötti megbeszélések jelenthetik csupán a kiindulópontját a Szovjetunió és az Egyesült Államok szemben állító problémák megoldásához, s mentől előbb kerül e találkozókra sor, annál hamarabb veheti kezdetét a világproblémák rendezése.

Az a tény, hogy e meghívásokra most sor került, azokat igazolja, akik bízták abban, hogy Washingtonban is előbb-utóbb a realitások szelleme, a kérdések tárgyalás útján való rendezésének gondolata válik uralkodóvá. Moszkvában ugyanis már jónéhány esztendő óta az volt a vélemény, hogy a szovjet és az amerikai kormány vezetőjének találkoznia és tárgyalnia kell a két ország ellentéteinek megoldásáról. Washingtonban eleinte ezt a gondolatot elvetették, s arra az álláspontra helyezkedtek, hogy először a nagy-követeknek, majd a külügyminisztereknek kell tárgyalniuk, hogy azután — ha e megbeszélések megegyezéssel végződnek — a két kormányelnök folytassa legmagasabb szinten a tanácskozásokat. A »fokozatoság elve« e téren azonban — mint kitűnt — nem volt alkalmazható, legfőképpen azért, mert a két ország ellentétei annyira szövevényesek, hogy kibogozásukat

csak a kormányfők kezdehetik meg a siker kilátásaival, tömörebben: *üvéké a hatalmuk nélküli döntés kizárólagos joga.*

A legutóbbi négy-öt nap óta, amióta szárnyra kelt a hír, hogy Hruscsov Washingtonba és Eisenhower Moszkvába látogat, a világsajtó szenzációhajász orgánái találgatják, hogy melyik kormányfő hívta meg először a másikat? A kölcsönös látogatásról szóló bejelentés összehangolt döntést igazol, mert hiszen a látogatások mindkét ország érdekeit szolgálják. Kétségtelen azonban, hogy a szovjet kormány részéről mindig is nyomatékosabban húzták alá e találkozók szükségességét, s hogy az amerikai kormány végülis ilyen értelemben döntött, alapot ad annak feltételezésére, hogy a józan eszű politikája Washingtonban is megkezdte térhódítását. Bizonyos az is, hogy Mikojan és Kozlov washingtoni és Nixon moszkvai útja szintén »sokat nyomott a latba«, de hogy a végső döntésnél a régóta hangsúlyozott szovjet álláspontból történt a kiindulás, azt talán a legkézenfekvőbben az igazolja, hogy az elhatározás közzététele olyan időpontban történt, amikor a genfi külügyminiszeri értekezlet eredményes befejezésének lehetősége a lehető legkevesebb. Eisenhower bejelentése tehát lényegében annak a hruscsovi álláspontnak az elfogadása, mely szerint a kormányfők találkozására éppen a legproblematikusabb kérdések eldöntésénél van szükség. S hogy találkozásuktól új politikai szakasz kezdetét várja a világ, mutatja az a körülmény, hogy még a legérdekeltebbek számára is kevésbé lényeges, milyen formulával fejezik be, vagy függesztik fel — valószínűleg ma — a külügyminiszterek genfi értekezletüket. Az sem »izgalmas«, hogy a nyugat-berlini kérdésben sem született döntés, mert hiszen általánosan vallott nézet, hogy a két kormányfő találkozásán megoldást lehet találni a döntésre érett kérdésekben. S az sem kétséges, hogy a külügyminiszterek a kérdéseket elvitték a döntés pontjára.

Hruscsov és Eisenhower találkozása természetesen nem fogja azt eredményezni, hogy minden problémára megoldást találjanak. De ha közelebb jutnak egymás megértéséhez, ebből a világnak csak haszna származik.

Próbaidős tanulók

A tejjől-öltő automata csaptelepét szereli össze a Vas- és Fémpari KTSZ két próbaidős tanulója, Szombati György, valamint Ludányi Ferenc. Még messze vannak mindkettőn ahhoz, hogy járatosak legyenek a szép vasaszkizmában, de mesterük, Lőrincz István, a szövetkezet vezetőségi tagja máris rajtot tartja a kezét. Akiiket pedig a negyven éves gyakorlattal bíró, idős mester tanít, azok rendszerint kiváló dolgozókká lesznek. Lőrincz István tíz év óta tagja a ktsz-nek, s azóta vagy harminc ipari tanuló vált jó szakemberré a keze alatt. Nem vallott szegényt soha velük, mint ahogy bizonyára nem vall szegényt az igyekvő új, próbaidős tanulókkal sem.